

1

קובה, תשמ"ג — 1983

"היה יופי של טיול", בונה פאלמה בן השש עשרה הצטרף למחיאות הכפיים של חבריו במשאית, כשבניין התיכון נראה מרחוק. עוד כמה עשרות מטרים והמשאית עצרה בחריקה וכולם כיתפו את תרמיליהם, פונים אל פתח הרכב המחופה בבד אפור דהוי.

"כן, טיול מצוין", הסכים אתו אנטוני דניאל והרים את תיק הבד שלו מקרקעית המשאית. מכל הצידה שלקח אתו נשאר לו תפוח עץ אחד, קטן וקמוט, שקיבלו במשלוח מקנדה. "רוצה?" שאל, אבל בונה לא שמע או עשה את עצמו כאינו שומע. אנטוני דחף את התפוח חזרה וקשר את רצועות הבד האפורות של התיק. הוא ירד אחרי בונה מהמשאית, תוהה כמה שעות לימודים נוספות יצטרכו להקדיש בשבוע הקרוב בגלל הזמן היקר ש'מבזבז' בטיולים, כהגדרתו של מנהל התיכון שלהם.

הוא נכנס אל החצר הגדולה והחשוכה, שבמרכזה ניצב המנהל חמוץ הסבר והנהן אל התלמידים הנכנסים. "הנה, עכשיו במקום פשוט לעוף

הביתה, נקבל הרצאה על חובותינו הנוספות לקיץ זה," אמר אנטוני לבונה באנחה.

"אני מציע שתפסיק להתלונן על כל דבר," נשמע קול ממלמל מאחוריו.

אנטוני לא הסתובב אל הדובר, הוא הכיר יפה את בעל הקול. "יש לי מנהל אחד בתיכון, מושל אחד ונשיא אחד," אמר מבלי להסתובב, "ואני לא צריך מנהיגים נוספים. אז פשוט תפסיק להטריד אותי, חוני."

צחקוק מרגיז נשמע לפני שנעליו החומות של חוני התרחקו מהמקום בצעדים הנגררים והמוכרים. "טוב שהוא לא היה עכשיו עם כל החברים המגוחכים שלו," אנטוני האט את פסיעותיו והסתכל בזרם התלמידים הממהרים על פניו אל הבניין, "ככה הוא עוד סביר. לידם הוא ממש בלתי נסבל."

"אבל היריבות שלכם די עוברת את הגבולות," העיר לו בונה בסבר פנים רציני, "לפעמים ממש נראה ששניכם מחפשים סיבות למריבות חדשות."

"אני לא — — — אנטוני התחיל לומר משהו אבל השתק כשגילה שהם כבר עומדים בפתח בניין בית הספר, קרובים כדי נגיעה מהמנהל. המנהל היה אדם בינוני בגובהו, שחייך בצנייה אל כל התלמידים הנכנסים. כשראה את זוג החברים התעלם מבונה ופנה אל אנטוני. "דניאל, עוד עשר דקות אתם אמורים ללכת הביתה."

"נכון, אדוני." אמר הנער בן השש עשרה. אמורים, זה ברור. כבר שמונה בערב. ומה למעשה?

"אתה פונה אז, מידית, אל משרדי."

אנטוני שתק רגע, ואז פלט בקול נכאים — "כן, אדוני." הוא המתין למילת הבהרה כלשהי, אך כשזו לא באה נכנס אל המסדרון האפלולי והמשיך היישר אל חדר הכיתה, גורר את רגליו כמעט כמו חוני, וגילה

בפנים את חבריו סוערים ונרגשים, עומדים בקבוצות קטנות ומשוחחים בקולניות.

"מה קרה?" שאל באדישות את בונה שכבר התיישב ליד שולחנו בארשת השלווה הנצחית שלו.

"המנהל ביקש ממך להגיע אחרי סיכום הטיול לחדר שלו, לא?"

"כן."

"אם הבנתי נכון הוא אמר את זה לעוד שניים, ולעוד אחד מהכיתה המקבילה." בונה צחק, "זה לא עונש, כנראה, זה בטח משהו מיוחד הרבה יותר."

אנטוני לא הבין. "אני הרגע שמעתי שאני מוזמן לשם, ואתם כבר יודעים בשביל מה?"

"לא שזה ברור," התערב מרקו שישב שנשען על השולחן המקביל לזה שלו, "אבל אם הוא קורא פתאום לשלושת המוחות הטובים ביותר שלנו — כנראה זו איזו משימה."

אנטוני נדרך כולו. "מי התלמיד מהכיתה המקבילה?" שאל, ואף אחד לא התפלא על השאלה הלכאורה שולית. כולם הכירו את חוני ואת מצב היחסים בין השניים.

"לא חוני, תירגע!" צעק לו מישו אחר, "נכון שהוא מוכשר מאוד, אבל יש שם קודמים לו."

אנטוני נרגע. לא שאכפת לו שחוני ייבחר — הוא עצמו היה מוכן מצדו להעביר את הכבוד הזה למישהו אחר וללכת הביתה לישון, אבל אם מדובר במשימה משותפת, עדיף לו שלא להיות יחד עם חוני הזה, כי חוץ מפיצוץ לא יקרה ביניהם כלום.

המורה נכנס בחיוך עייף של אחרי טיולים. "כמה מילים לסיכום," אמר,

ובמנגינת קולו נראה היה שגם הוא מעדיף עכשיו לא להתכנס בכיתה לסיכום המילולי הקבוע, אלא לשבת במרפסת ביתו בלוויית כוס תה חמימה. "ראינו את 'טאינו', הכפר האינדיאני המשוחזר על בקתותיו העגולות וגגות הקש, ביקרנו בתערוכת הציורים של אמיליה פאלאס, בסגנון החוזר לעבר. אין ספק שחיבור כזה למורשתה של המולדת שלנו יתרום לכולנו הרבה מאוד. למישהו יש משהו להוסיף?"

כולם שתקו, מסתירים פיהוקים ומציצים בכמיהה אל הדלת. "ובכן, אתם משוחררים," אמר המורה, "הלימודים מחר מתחילים כרגיל. זכרו שהמוחות הלומדים שלכם הם הדלק המניע של המהפכה שלנו והם יחזקו את קיומנו בארץ הזאת. חורחה בטיסטה, פרדו סקאראס ואנטוני דניאל — האם אתם יודעים שעליכם להתייצב עכשיו בחדרו של המנהל?"

כל העיניים הופנו אוטומטית אל שלושת הנערים שרק הנהנו בראשיהם. "ובכן, הזדרזו," אמר המורה שנטל את תיקו והתקדם אל הדלת, "נראה לי שלא כדאי לתת למכובדים שם להמתין לכם יותר מדי זמן."

אנטוני נופף לשלום לבונה שעדיין נותר לשבת, ויצא החוצה בלוויית שני הנערים הנוספים. "משימה..." אמר פרדו השמנמן ועיניו חייכו בעונג, "זה בטח יקדם אותנו לעתיד טוב במפלגה. אבא שלי תמיד אומר שהשכל שלי זה המתנה הכי טובה שהוא קיבל אי פעם בחייו."

אנטוני שתק, מהרהר בעובדה ששכל לא תמיד מכסה על פגמים אחרים. חורחה השמיע שיעול קטן ובזה הסתכמה שיחתם. הם המשיכו ללכת במסדרונות הצרים שסוידו רק השנה והיו מכוסים בכרזות בשבח הקומוניזם. בכל פינה אפשרית נתלתה תמונתו של המנהיג הדגול, פידל קסטרו, זקנו מסורק למשעי ופניו הרציניות נועצות בהם מבט מעל מדי הצבא שלו.

קבוצת נערים גדולה הופיעה פתאום מאחוריהם. "הם שלוש!" צעק מישהו בקנאה, "למה מהכיתה שלנו בחרו רק אחד?"

אנטוני, פרדו וחורחה הסתובבו וגילו חצי מבני הכיתה המקבילה מלווים את גבריהם אומונו, חברם הנבחר, אל המשרד.

אנטוני ראה מזווית עינו את חוני צועד בקצה הקבוצה בחולצתו התכולה, מפטפט במרץ עם כמה נערים לידו. "איזה ליווי גבריהם הזה מקבל," לחש חורחה בקול בלתי נשמע כמעט. "טוב, הכתה'שלהם הרבה יותר מאוחדת מאתנו," הוסיף פרדו. אנטוני הנהן בראשו, וכאילו כדי להצדיק את דבריהם נשמע לפתע קול קורא מהקבוצה העליונה: "אל תדאג, גבריהם, אפילו שאתה נציג יחיד והם שלושה, אתה עובר אותם בכמה מספרים!"...

אנטוני לא היה צריך לחשוב הרבה כדי לדעת שהצועק הוא חוני דניאל, אחיו התאום.